

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci navrhovatele: **J. L.**, proti odpůrkyni: **Rada obce Pasohlávky**, se sídlem Pasohlávky 1, Pasohlávky, zastoupené Mgr. Žanetou Vítů, advokátkou, se sídlem Sady 28. října 431, Břeclav, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy, v řízení o kasační stížnosti odpůrkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2014, č. j. 66 A 1/2012 - 89,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2014, č. j. 66 A 1/2012 - 89, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností odpůrkyně (dále též „stěžovatelka“) brojí proti rozsudku Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) 28. 4. 2014, č. j. 66 A 1/2012 - 89 (dále též „napadený rozsudek“), jímž bylo ve výroku I. zrušeno opatření obecné povahy – Územní opatření o stavební uzávěře Pasohlávky, vydané radou obce Pasohlávky pod č. 364/2012, ze dne 6. 4. 2012 (dále též „opatření“), které se týkalo vymezené části katastrálního území Mušov. Výrokem II. pak byla odpůrkyni uložena povinnost zaplatit navrhovateli na náhradu nákladů řízení částku 5.000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Stavební uzávěra se vztahovala na jižní část pobřeží vodního díla Nové Mlýny – horní nádrž, které je vyznačeno v mapovém podkladu, jenž je přílohou tohoto opatření. Podle čl. II se v tomto vymezeném území omezuje a zakazuje stavební činnost, aby nedošlo ke ztížení či znemožnění budoucího využití území podle připravované územně plánovací dokumentace, a to podle čl. IV opatření do nabytí účinnosti územního plánu Pasohlávky.

Nejvyšší správní soud rozhoduje o této věci již podruhé, když ke kasační stížnosti odpůrkyně proti předchozímu rozsudku krajského soudu v dané věci napadený rozsudek, svým rozsudkem ze dne 17. 7. 2013, č. j. 3 AOs 2/2012 - 50, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

V rozsudku ze dne 17. 7. 2013, č. j. 3 AOs 2/2012 - 50, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že řízení před krajským soudem bylo stiženo vadou spočívající v nedostatečném zmocnění zástupce navrhovatele. Plná moc byla udělena pouze pro řízení správní (jmenovitě pro správní řízení vedené Městským úřadem v Pohořelicích a obcí Pasohlávky), nikoliv pro řízení soudní, přičemž do spisu krajského soudu byla navíc založena pouze kopie této plné moci. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek trpěl tzv. zmatečností řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], a bylo třeba jej proto zrušit.

Nad rámec potřebného odůvodnění se Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku považoval za vhodné, byť stručně, ještě vyjádřit i k některým dalším kasačním námitkám. Stěžovatelka nesouhlasila s názorem krajského soudu, že se nevypořádala se všemi námitkami, a poznamenala, že přímo v textu specifikujícím podané námitky uvedla, že o námitkách ze dne 5. 3. 2012 bylo rozhodováno rovněž ve znění dodatku k těmto námitkám ze dne 12. 3. 2012, a to i s ohledem na to, že se jednalo o námitky opakující. Nejvyšší správní soud si byl vědom toho, že představy o způsobu, rozsahu a míře podrobnosti při vypořádání námitek se mohou lišit, nicméně vždy je rozhodující jejich věcný rozměr, stejně jako věcný rozměr reakce na podané námitky. Přitom byl Nejvyšší správní soud s ohledem na dikci námitek v porovnání s dikcí jejich vypořádání toho názoru, že jak námitky ze dne 5. 3. 2012, tak jejich doplnění ze dne 12. 3. 2012, byly co do své věcné podstaty vypořádávány v celé jejich šíři (viz str. 3 a 4 předmětného opatření o stavební uzávěře). Stejně tak byl Nejvyšší správní soud toho názoru, že nebylo možno vypořádání námitek považovat za nepřezkoumatelné proto, že při něm bylo argumentováno odkazy na obsah jmenovitých aktů z procesu územního plánování, tj. zejména na zadání, koncept a Zásady územního rozvoje JmK, aniž by bylo soudem vyloženo, v čem spočívá nedostatečnost této důkazní argumentace. V této souvislosti se také jako poněkud nejasný jevil závěr krajského soudu, že chyběl přezkoumatelný důvod pro vydání územního opatření o stavební uzávěře, když odpůrkyně přezkoumatelným způsobem nedoložila své tvrzení odkazem na aktuálně platné Zásady územního rozvoje Jihomoravského kraje, neb podle § 97 stavebního zákona je vydání stavební uzávěry vázáno toliko na předchozí schválení zadání územního plánu, jež (tj. schválení zadání) ani navrhovatel, ani soud nikterak nezpochybňoval. Stejně tak byl Nejvyšší správní soud toho názoru, že v otázce týkající se vymezení území, pro které platí stavební uzávěra (v čl. I. opatření o stavební uzávěře, ve spojení s jeho čl. VI.), byla specifikace dotčeného území za doložení mapového podkladu s vyznačeným územím dostatečná natolik, že nevyvolala pochybnosti o tom, jaké pozemky budou vydanou stavební uzávěrou dotčeny. Provedené vymezení území, pro které platí stavební uzávěra, bylo plně v souladu s § 17 odst. 3 vyhl. č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, v návaznosti na § 99 odst. 2 stavebního zákona.

Z těchto rekapitulovaných důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění

pokračování

pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, s tím, že ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. byl krajský soud v dalším řízení právním názorem vysloveným v tomto zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu vázán.

Krajský soud v nyní napadeném rozsudku poté, co se seznámil s obsahem zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu a zrekapituloval podstatu věci samé, shledal některé žalobní námitky ve smyslu závazného právního názoru z daného zrušovacího rozsudku nedůvodné, celkově však při přezkoumání samotného územního opatření o stavební uzávěře dospěl k závěru, že chybí přezkoumatelný důvod pro jeho vydání a napadené opatření obecné povahy znovu zrušil.

Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že jak vyplývá z napadeného opatření obecné povahy, odpůrce vyhlášení stavební uzávěry odůvodnil potřebou omezit stavební činnost, která by mohla ztížit, nebo znemožnit budoucí využití území podle připravované územně plánovací dokumentace, jež navrhuje na jižním okraji horní Novomlýnské nádrže podpůrnou větev lokálního biokoridoru pro nadregionální biokoridor K 161 (dnes označovaný NRBK 15). Pokud odpůrce jako důvod vyhlášení stavební uzávěry uvedl potřebu zabránit stavební činnosti z důvodu plánované podpůrné větve lokálního biokoridoru, bylo na místě, aby toto tvrzení podložil relevantními důkazy či podklady, a to např. odkazem na konkrétní část konkrétního dokumentu (odpovídající aktuální fázi přípravy územně plánovací dokumentace – zřejmě návrhu územního plánu), z něhož tato potřeba vyplývá, tzn. z něhož vyplývá plán či příprava podpůrné větve lokálního biokoridoru pro nadregionální biokoridor NRBK 15 v předmětném území. Za dostatečné soud nepovažoval ani tvrzení odpůrce, že stavební uzávěra respektuje aktuálně platné Zásady územního rozvoje Jihomoravského kraje, které vymezují nejen vodní větev nadregionálního biokoridoru NRBK 15, ale také nivní větev tohoto nadregionálního biokoridoru, které v předmětném území má šíři 400 m. Ani toto tvrzení totiž nebylo podloženo relevantním důkazem (zejména odkazem na konkrétní pasáž předmětného dokumentu, tj. Zásad územního rozvoje JmK), z něhož tvrzené vymezení nivní větve v šíři 400 skutečně vyplývá). Soud nepochybněval důvod pro vydání opatření o stavební uzávěře sám o sobě, pro přezkoumatelnost opatření obecné povahy však bylo podle jeho názoru nutné, aby odpůrce svá tvrzení podložil relevantními podklady. Krajský soud z uvedených důvodů dospěl k názoru, že ze strany odpůrce nebylo prokázáno, že skutečně existuje hodnota konkrétně označená v připravované územně plánovací dokumentaci, která by odůvodňovala takový zásah do výkonu vlastnického práva navrhovatele, kterým vydání územního opatření o stavební uzávěře bezpochyby je. K tomu krajský soud dodal, že jelikož v územním opatření o stavební uzávěře nebyl prokázán samotný důvod jeho vydání, tím spíš není možné soudem přezkoumat, zda byla splněna podmínka obsahová, tj. zda stavební činnost byla omezena a zakázána pouze v nezbytném rozsahu. Soud opětovně poukázal na nedostatečnost a nepodloženost tvrzení odpůrce, že vymezené pozemky tvoří souvislé pásmo, které vyžaduje ochranu, přičemž opatření reaguje jednak na šíři plánovaného lokálního nivního biokoridoru a jednak nadregionální nivní biokoridor o šířce 400 m. Jelikož, jak již bylo uvedeno, se v případě stavební uzávěry jedná o výrazný zásah do výkonu vlastnického práva prostřednictvím stavební činnosti, je podle krajského soudu nutné, aby územní opatření o stavební uzávěře bylo odůvodněno natolik dostatečně, aby nevznikly pochybnosti o tom, že podmínka nezbytnosti omezení a zákazu stavební činnosti je skutečně naplněna.

Stěžovatelka v kasační stížnosti krajskému soudu zejména vytýká, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 17. 7. 2013, č. j. 3 AOs 2/2012 - 50, a dále namítá nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Současně namítá zmatečnost řízení před soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a také nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatelka k důvodům kasační stížnosti jmenovitě uvedla, že již ve své kasační stížnosti ze dne 17. 10. 2012 směřující proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 9. 2012, č. j. 66 A 1/2012 - 68 namítala, že řízení před krajským soudem bylo stíženo vadou spočívající v nedostatečném zmocnění zástupce navrhovatele, přičemž této námitce Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 17. 7. 2013, č. j. 3 AOs 2/2012 - 50 vyhověl a na základě toho napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Současně se Nejvyšší správní soud vyjádřil, že krajský soud však za daného stavu věci jednal a rozhodl, aniž byla průkazně splněna podmínka řízení spočívající v oprávnění podatele návrhu zastupovat účastníka řízení, resp. v jeho doložení, jež se váže k procesní způsobilosti účastníka řízení. Krajský soud tak měl podle stěžovatelky vyzvat navrhovatele k odstranění nedostatků zastoupení, a pro případ, že by k jejich odstranění nedošlo, měl krajský soud návrh odmítnout. Ze spisu krajského soudu v Brně vedeného v předmětné věci stěžovatelka zjistila, že ani po zrušení rozsudku Krajského soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 66 A 1/2012 - 68, nedošlo k odstranění vady řízení, resp. že navrhovatel nezaložil do krajského soudu plnou moc, která by opravňovala zmocněnce Dr. Š. k podání návrhu a zastupování navrhovatele v předmětném řízení. Rovněž ze spisu nevyplývá, že by krajský soud vyzval navrhovatele k odstranění této vady řízení. Za tohoto stavu věci se stěžovatelka domnívá, že z uvedeného důvodu měl krajský soud návrh odmítnout. Stěžovatelka má rovněž za to, že i kdyby krajský soud vycházel ze skutečnosti, že navrhovatel doložil plnou moc Nejvyššímu správnímu soudu, a to s rozsahem pro řízení před krajským soudem a s datem vydání ke dni podání samotného návrhu, není možné k této plné moci v řízení před krajským soudem přihlídnout, neboť tato plná moc je založena ve spisu u Nejvyššího správního soudu, krajský soud neměl možnost se s ní seznámit a její obsah mu tedy není znám. Krajský soud přitom ani ve svém odůvodnění napadeného rozsudku k tomu, zda a příp. jak došlo ke zhojení nedostatku zastoupení navrhovatele vytýkaného Nejvyšším správním soudem, neuvádí žádné skutečnosti. Stěžovatelka tak má za to, že se krajský soud při vydání napadeného rozsudku neřídil právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 17. 7. 2013, č. j. 3 AOs 2/2012 - 50 a řízení před krajským soudem, jehož výsledkem je napadený rozsudek, je zmatečné a napadený rozsudek je tak na místě zrušit.

Nad rámec uvedeného stěžovatelka rovněž považuje za nutné se vyjádřit k věcným otázkám napadeného rozsudku a sdělit soudu důvody, pro které považuje napadený rozsudek krajského soudu dále za nesprávný. Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem soudu, že zde chybí přezkoumatelný důvod pro vydání územního opatření o stavební uzávěře, resp. že stěžovatelka neprokázala, že zde byl takový důvod, který by odůvodňoval vydání územního opatření o stavební uzávěře. Krajský soud svůj závěr o nepřezkoumatelnosti

pokračování

rozvádí tak, že stěžovatelka nepodložila svá tvrzení o důvodu vyhlášení stavební uzávěry, kterým je potřeba zabránit stavební činnosti z důvodu plánované podpůrné větve lokálního biokoridoru pro nadregionální biokoridor NRBK 15, důkazy či podklady, a to např. odkazem na konkrétní část konkrétního dokumentu, z něhož tato potřeba vyplývá. Na podporu svého závěru odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 AOs 3/2008 - 136. Dle stěžovatelky je důvod vydání opatření o stavební uzávěře v jeho textu dostatečně specifikován, stejně tak vyplývá z odůvodnění jednotlivých námitek, které byly podány proti návrhu opatření o stavební uzávěře, a jež je jeho součástí. Konkrétně z odůvodnění námitek č. 1 a 2 vyplývá, že konkrétně plán podpůrné větve lokálního biokoridoru pro nadregionální biokoridor NRBK 15 v předmětném území vyplývá z konceptu územního plánu, který byl v době vydání stavební uzávěry platně schválen. Stěžovatelka tedy v tomto s názorem soudu souhlasit nemůže. Stejně tak se stěžovatelka nedomnívá, že k prokázání svého tvrzení, že stavební uzávěra respektuje aktuálně platné Zásady územního rozvoje Jihomoravského kraje, které vymezují nejen vodní větev nadregionálního biokoridoru NRBK 15, ale také nivní větev tohoto nadregionálního koridoru, který má v předmětném území šíři 400 m, nestačí pouhý odkaz na tyto Zásady územního rozvoje, nýbrž k unesení důkazního břemene je třeba uvést odkaz na konkrétní pasáž tohoto dokumentu. Stěžovatelka vycházela ze skutečnosti, že tyto předmětné zásady územního rozvoje jsou úřední akty, které jsou veřejně přístupné a snadno dohledatelné a navrhovateli byly dostatečně známy, a proto je stěžovatelka považuje za dostatečně relevantní důkaz. Nadto ani z rozsudku Nejvyššího správního soudu, na který krajský soud v napadeném rozhodnutí odkazuje, nevyplývá, že v odůvodnění opatření obecné povahy je nutno uvádět podklady pro vydání stavební uzávěry do takové míry, že je nutné odkazovat na jejich konkrétní ustanovení.

V rámci kasační stížnosti stěžovatelka rovněž požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 107 s. ř. s., ve spojení s jeho ustanovením § 73 s. ř. s. Svou žádost stěžovatelka odůvodnila tím, že vydáním napadeného rozsudku bylo zrušeno územní opatření o stavební uzávěře v k.ú. Mušov, jehož účelem bylo do doby vydání připravovaného nového územního plánu poskytnout ochranu předmětnému území tak, aby nadále mohlo plnit funkci biokoridoru. Konkrétně stěžovatelka svoji žádost doplnila tvrzením, že v předmětném území dotčeném stavební uzávěrou probíhá v současné době proces legalizace staveb různého charakteru, a to na pozemcích parc. č. 5149, 5150, 5151, 5152, 5153, 5154 a parc. č. st. 417 v k. ú. Mušov za účelem dodatečného stavebního povolení těchto staveb a následné kolaudace do doby vydání územního plánu, který v daném území stanovuje šířku nivní větve biokoridoru na 50 m, a kdy tyto stavby tuto šířku nedodržují, resp. nacházejí se ve vzdálenosti bližší od břehu vodní nádrže Nové Mlýny a neakceptují tak ochranu biokoridorů a biocenter, jejichž plochy je nutno respektovat. Podle stěžovatelky byla stavební uzávěra vydána právě pro území, kde byl dán důvod pro obavy, že by jinak mohlo dojít k zásahům takového charakteru, který je neslučitelný s ochranou biokoridoru. Napadeným rozsudkem krajského soudu byla tato snaha zmařena. Stěžovatelka se nedomnívá, že by přiznáním odkladného účinku bylo nepřiměřeně zasazeno do práv třetích osob, nebo jakkoliv nastal rozpor s veřejným zájmem, kdy naopak je ve veřejném zájmu chránit dotčené území a respektovat zde se nacházející biocentra a biokoridory, které stavební činnost vylučují.

Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a návrh odmítl, popř. aby napadený rozsudek zrušila a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Navrhovatel podal ke kasační stížnosti vyjádření, v němž se, vedle požadovaného vyjádření k jejímu obsahu, dále vyjadřuje a argumentuje k věci samé, dílem nad rámec obsahu kasační stížnosti. Především rekapituluje, kdy a kam postoupil jakou plnou moc k zastupování navrhovatele s tím, že měl za to, že plná moc doručená Nejvyššímu správnímu soudu bude následně založena do spisu krajského soudu. Nesouhlasí přitom s tvrzením v kasační stížnosti, že krajskému soudu nebyla existence správné plné moci známa, když byla její existence potvrzena v odůvodnění zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Ostatně i odpůrkyně se tak o správné plné moci dozvěděla rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013, stejně jako krajský soud. K věci samé navrhovatel uvádí, že si odpůrce doslova vymyslel důvod „podpůrné větve pro nadregionální biokoridor K 161“. V Připravovaném novém územním plánu nic takového nebylo ani zmíněno, čehož důkazem je skutečnost, že odpůrkyně v prosinci 2013 na veřejném zasedání seznámila veřejnost s novým územním plánem, ve kterém stavební uzávěru nahradil formou územní rezervy v pásmu 50 m od břehové linie jezera. Tento územní plán nebyl pro velké množství námitek občanů obce vůbec schválen a dochází k jeho celému přepracování. Původní důvod vyhlášení stavební uzávěry se tak zcela vytratil, poněvadž obec nemá pro zřizování „podpůrné větve NKBK K 161“ k dispozici žádný relevantní podklad od kompetentního orgánu MŽP. Nekonečné odkazování na ZÚRK JmK, více jak rok pravomocně soudem zrušené, se podle navrhovatele jeví směšné. Současně navrhovatel vytýká stavební uzávěře, že byla vyhlášena bez jednoznačného časového omezení, kdy je podle jejího čl. IV. vázána do doby nabytí účinnosti Územního plánu Pasohlávky. Odpůrkyně podle navrhovatele nemá žádný důkaz o existenci požadavku kompetentních orgánů předmětné území stavební uzávěrou omezovat a bránit soukromým vlastníkům pozemků je v mezích zákona a současného platného územního plánu využívat. Na základě uvedeného navrhovatel závěrem svého vyjádření navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro její nedůvodnost zamítl.

O žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti bylo rozhodnuto samostatným usnesením ze dne 15. 7. 2014, č. j. 6 As 131/2014 - 31.

Nejvyšší správní soud před věcným posouzením kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodu ji odmítnout pro nepřípustnost či pro nedostatek jiné podmínky řízení.

Nejvyšší správní soud proto přistoupil k přezkumu kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost **je důvodná**.

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti v prvé řadě namítá, že řízení před krajským soudem bylo stíženo vadou spočívající v nedostatečném zmocnění zástupce navrhovatele. K tomu uvedla, že již ve své kasační stížnosti ze dne 17. 10. 2012 směřující proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 9. 2012, č. j. 66 A 1/2012 - 68, namítala tuto vadu, přičemž Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 17. 7. 2013, č. j. 3 AOs 2/2012 - 50

pokračování

této námitce vyhověl a na základě toho napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Ze spisu krajského soudu v Brně vedeného v předmětné věci stěžovatelka zjistila, že ani po zrušení rozsudku Krajského soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 66 A 1/2012 - 68, nedošlo k odstranění této vady řízení, resp. že navrhovatel nezaložil do krajského soudu plnou moc, která by opravňovala zmocněnce Dr. Š. k podání návrhu a zastupování navrhovatele v předmětném řízení, a stejně tak z předmětného spisu nevyplývá, že by krajský soud navrhovatele k odstranění této vady řízení vyzval. Za tohoto stavu věci se stěžovatelka domnívá, že z uvedeného důvodu měl krajský soud návrh odmítnout.

K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, obdobně jako ve svém předchozím rozsudku v nyní projednávané věci ze dne 17. 7. 2013, č. j. 3 AOs 2/2012 - 50, že řádnou plnou moc k zastupování udělenou zástupci Dr. J. Š. navrhovatel pro potřeby řízení mj. i před správními soudy doložil Nejvyššímu správnímu soudu dne 7. 11. 2012, společně s vyjádřením k předchozí kasační stížnosti. Přitom Nejvyšší správní soud konstatoval, že pro potřeby předchozího již skončeného řízení před krajským soudem k jejímu vyhotovení, byť bylo její udělení datováno dnem 21. 1. 2012, tedy cca tři měsíce před podáním návrhu krajskému soudu, přihlížet nebylo možné. To však již ale neplatilo, či neplatí, pro řízení navazující, a proto také Nejvyšší správní soud ve svém řízení o kasační stížnosti od 7. 11. 2012 v návaznosti na takto doloženou plnou moc již navrhovatele považoval za řádně zastoupeného a takto s ním dále také jednal.

Podle ustálené judikatury platí, že *plná moc udělená zástupci k tomu, aby účastníka ve všech právních věcech zastupoval před soudy, opravňuje zástupce k zastupování v řízení o žalobě podle soudního řádu správního před krajským soudem i poté, kdy původní rozhodnutí krajského soudu bylo ke kasační stížnosti zrušeno*; viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 8 Azs 16/2007 - 158, www.nssoud.cz. Je sice možno souhlasit se stěžovatelkou v tom, že ve spisu krajského soudu tato plná moc v návazném řízení založena nebyla, a krajský soud se touto otázkou výslovně nezabýval, na straně druhé je však třeba přisvědčit navrhovateli, který nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, že krajskému soudu nebyla existence správné plné moci známa, když byla její existence potvrzena v odůvodnění zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu, a i stěžovatelka se tak o správné plné moci dozvěděla rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013, stejně jako krajský soud. Je pravdou, že krajský soud se k této otázce vyjádřit ve svém rozhodnutí měl, ale skutečnost, že toto pominul, je podle názoru Nejvyššího správního soudu procesní vadou, která nemohla mít a také neměla vliv na zákonitost je ho rozhodnutí ve věci samé. Navrhovatel byl pro řízení o žalobě před krajským soudem zastoupen řádně a verifikovaný stejnopis plné moci si krajský soud příp. mohl od Nejvyššího správního soudu vyžádat.

Nejvyšší správní soud tak v řízení o žalobě proti nyní napadenému rozsudku kasační stížností vadu spočívající v nedostatečném zmocnění zástupce navrhovatele neshledal, a kasační námitku v tomto směru shledal nedůvodnou.

Stěžovatelka v kasační stížnosti však dále také nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že zde chybí přezkoumatelný důvod pro vydání územního opatření o stavební uzávěře, resp. že neprokázala, že zde byl takový důvod, který by odůvodňoval vydání územního opatření o stavební uzávěře. Dle stěžovatelky je důvod vydání opatření o

stavební uzávěř v jeho textu dostatečně specifikován, stejně tak vyplývá z odůvodnění jednotlivých námitek, které byly podány proti návrhu opatření o stavební uzávěře, a jež je jeho součástí. Jmenovitě v této souvislosti opakovaně poukazuje na to, že plán podpůrné větve lokálního biokoridoru pro nadregionální biokoridor NRBK 15 v předmětném území vyplývá z konceptu územního plánu, který byl v době vydání stavební uzávěry platně schválen. Stěžovatelka tedy v tomto s názorem soudu souhlasit nemůže. Stejně tak se stěžovatelka nedomnívá, že k prokázání svého tvrzení, že stavební uzávěra respektuje aktuálně platné Zásady územního rozvoje Jihomoravského kraje, které vymezují nejen vodní větev nadregionálního biokoridoru NRBK 15, ale také nivní větev tohoto nadregionálního koridoru, který má v předmětném území šíři 400 m, nestačí pouhý odkaz na tyto Zásady územního rozvoje, nýbrž k unesení důkazního břemene je třeba uvést odkaz na konkrétní pasáž tohoto dokumentu.

K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že se danou otázkou zabýval již ve svém rozsudku ze dne 17. 7. 2013, č. j. 3 AOs 2/2012 - 50, i když již tzv. jen pro úplnost, či nad rámec potřebného odůvodnění, a již tehdy v něm zcela jednoznačně zaujal právní názor, že vydání opatření obecné povahy bylo podle jeho názoru odůvodněno přezkoumatelně a dostatečně.

Krajský soud v nyní napadeném rozsudku stěžovatelce vytýká, že pokud jako důvod vyhlášení stavební uzávěry uvedla potřebu zabránit stavební činnosti z důvodu plánované podpůrné větve lokálního biokoridoru, bylo na místě, aby toto tvrzení podložila relevantními důkazy či podklady, a to např. odkazem na konkrétní část konkrétního dokumentu (odpovídající aktuální fázi přípravy územně plánovací dokumentace – zřejmě návrhu územního plánu), a za dostatečné soud nepovažoval ani tvrzení odpůrce, že stavební uzávěra respektuje aktuálně platné Zásady územního rozvoje Jihomoravského kraje, které vymezují nejen vodní větev nadregionálního biokoridoru NRBK 15, ale také nivní větev tohoto nadregionálního biokoridoru, neb ani toto tvrzení totiž nebylo podloženo relevantním důkazem (zejména odkazem na konkrétní pasáž předmětných Zásad územního rozvoje JmK, z nichž tvrzené vymezení nivní větve v šíři 400 skutečně vyplývá). Krajský soud přitom nezpochyboval důvod pro vydání opatření o stavební uzávěře sám o sobě, pro přezkoumatelnost opatření obecné povahy však bylo podle jeho názoru nutné, aby odpůrce svá tvrzení podložil relevantními podklady.

K tomuto se však Nejvyšší správní soud vyjádřil již ve svém předchozím rozsudku ze dne 17. 7. 2013, č. j. 3 AOs 2/2012 - 50, kde výslovně označil za nejasný závěr krajského soudu, že chyběl přezkoumatelný důvod pro vydání územního opatření o stavební uzávěře, když odpůrkyně podle krajského soudu přezkoumatelným způsobem nedoložila své tvrzení odkazem na aktuálně platné Zásady územního rozvoje Jihomoravského kraje. To označil Nejvyšší správní soud za nejasné proto, že podle § 97 stavebního zákona bylo vydání stavební uzávěry vázáno toliko na předchozí schválení zadání územního plánu, jež (tj. schválení zadání) ani navrhovatel, a nakonec ani krajský soud, nikterak nezpochyboval. Žádného jmenovitěho odkazu na konkrétní pasáž Zásad územního rozvoje JmK, příp. na konkrétní části či pasáže jiných podkladů, tak nebylo třeba. Stejně tak byl Nejvyšší správní soud toho názoru, že v otázce týkající se vymezení území, pro které platí stavební uzávěra (v čl. I. opatření o stavební uzávěře, ve spojení s jeho čl. VI.), byla specifikace dotčeného území za doložení mapového podkladu s vyznačeným územím

pokračování

dostatečná natolik, že nevyvolala pochybnosti o tom, jaké pozemky budou vydanou stavební uzávěrou dotčeny. Poté Nejvyšší správní soud v této otázce uzavřel, že provedené vymezení území, pro které platí stavební uzávěra, bylo plně v souladu s § 17 odst. 3 vyhl. č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, v návaznosti na § 99 odst. 2 stavebního zákona.

Tento svůj předchozí závěr Nejvyšší správní soud ani při nynějším opakování ze strany krajského soudu, že chyběl přezkoumatelný důvod pro vydání územního opatření o stavební uzávěře, neshledal potřebu měnit a setrvává na něm i nadále. To tím spíše, když krajský soud sám výslovně na konci str. 8 odůvodnění nyní přezkoumávaného rozsudku uvádí „soud nezpochybňuje důvod pro vydání opatření o stavební uzávěře sám o sobě....“.

Přitom Nejvyšší správní soud znovu připomíná, že rozhodující pro zákonnost předmětného opatření o stavební uzávěře je, že jeho vydání bylo ve smyslu § 97 stavebního zákona navázáno na schválené zadání územního plánu, a to již jednou Nejvyšší správní soud posuzoval a dospěl k závěru, že užití podklady (jmenovitě schválené zadání územního plánu včetně souvisejícího mapového podkladu) byly dostatečné a relevantní. To ostatně koresponduje i dosavadní ustálené judikatuře. Tak např. podle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2014, č. j. 50 A 6/2014 - 74, platí, že *Funkcí územního opatření o stavební uzávěře (§ 97 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006), je zastavení stavební činnosti v území, pro které obec připravuje novou regulaci v podobě nové územně plánovací dokumentace, do doby, než tato nová dokumentace nabude účinnosti. Při přezkumu územního opatření o stavební uzávěře soud zkoumá pouze naplnění zákonných požadavků na jeho vydání a nezkoumá důvody, které obec vedou k přípravě nové územně plánovací dokumentace, byť by vůči nim navrhovatel vznášel sebepádnější námitky.*

Pokud krajský soud na podporu svého závěru o potřebě odkazovat v odůvodnění na konkrétní části konkrétních podkladů odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 AOS 3/2008 - 136, potom je třeba uvést, že tento rozsudek toliko akcentoval, že nároky na odůvodnění opatření obecné povahy jsou srovnatelné s nároky na odůvodnění rozhodnutí. V žádném případě však z tohoto připomínaného rozsudku nebylo možno srovnáním dovodit, že by odůvodnění nyní přezkoumávaného opatření o stavební uzávěře mělo být nepřezkoumatelné.

Tuto kasační námitku, tj. nesouhlas, že chyběl přezkoumatelný důvod pro vydání územního opatření o stavební uzávěře, Nejvyšší správní soud shledal, s ohledem na uvedené, důvodnou. Je toho názoru, že pro vydání územního opatření o stavební uzávěře v posuzované věci nechyběl přezkoumatelný důvod, resp., že pro jeho vydání byly naplněny zákonné požadavky, a proto napadené opatření o stavební uzávěře zrušeno být nemělo.

Nejvyšší správní soud ještě vzhledem k poukazu navrhovatele na v mezidobí odeznělé změny stran zrušení Zásad územního rozvoje JmK a neschválení připravovaného územního plánu v Pasohlávkách poznamenává, že podle § 101b odst. 3 s.r.s. *při přezkoumání opatření obecné povahy vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy.* K poukazu navrhovatele, že předmětná stavební uzávěra trvá již nepřiměřeně dlouho, potom lze poukázat např. na právní názor

Nejvyššího správního soudu, vyjádřený v jeho rozsudku ze dne 16. 6. 2011, č. j. 4 Ao 3/2011 - 103: *Za vybočení z přípustného časového rámce působení územního opatření o stavební uzávěře v podobě jeho nepřiměřeně dlouhého působení a s ním spojené porušení § 97 odst. 1 stavebního zákona, pro které by bylo nutno územní opatření o stavební uzávěře zrušit, lze považovat teprve dlouhodobou, bezdůvodnou a svévolnou nečinnost obce při přijímání územního plánu, v rámci jehož přípravy bylo územní opatření o stavební uzávěře vydáno., což v nyní posuzované věci rozhodně není tento případ.*

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Podle § 110 odst. 4 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu